

[Finansministeren]

fremsætte sine forslag, og det vil vi naturligvis gøre, og så må vi undersøge, om de kan samle flertal i folketinget.

Vi må kort sagt konstatere, at afstanden var for stor. Socialdemokratiet ønskede flere midler anvendt til det, der med et lidt mærkeligt udtryk kaldes social genopretning, og vi kunne heller ikke blive enige om, hvordan det hele skulle finansieres.

Selve finansieringen har jeg tidligere på dagen udtalt mig om; jeg skal bare her gentage – for jeg er ikke helt sikker på, at hr. Svend Auken var til stede, da vi havde debatten om ændringsforslagene i formiddags, hvor hr. Camre varetog de mere specielle ordførerfunktioner i forbindelse med lovforslaget – at grunden til, at regeringen ikke kunne acceptere en forhøjelse af selskabsskatten, var og er, at regeringen mener, det er et forkert signal at give til dansk erhvervsliv på et tidspunkt, hvor det er på vej ud af den dybeste krise siden 1930'erne, hvor det først nu kan begynde at konsolidere sig, kan begynde at afskrive mange års tab og kan begynde at afskrive dubiose fordringer.

At berøve dem en stigning i deres indtjening kan man gøre, hvis erhvervslivet gennem mange år har haft en god udvikling. I en situation, hvor der er fuld beskæftigelse, i en situation, hvor der er store investeringer, er det klart, at situationen vil være en anden, men sådan er det overhovedet ikke i dag.

Hr. Svend Auken stillede et spørgsmål til regeringens økonomiske politik videre frem, og det gjorde hr. Maisted jo også nogle bemærkninger om. Jeg kan ikke sige noget nyt, men jeg kan godt gentage, hvad regeringen har sagt om det spørgsmål.

For så vidt angår finanspolitikken og finanslovforslaget for 1985 har statsministeren som bekendt tilkendegivet, da det nyvalgte folketing trådte sammen – hvad jeg i øvrigt også på regeringens vegne sagde ved den lidt ulysaglige tredje behandling, hvor finanslovforslaget blev forkastet – at det er regeringens klare målsætning for udgiftspolitikken i 1985, at der ikke sker nogen stigning i udgifterne målt i faste priser, altså uændret udgiftsniveau bortset fra regulering for inflationen. Det er fortsat regeringens målsætning, når det drejer sig om finansloven.

Det stiller naturligvis nogle krav, det ved vi, af flere forskellige grunde. For det første er der nogle udgifter, som vokser af sig selv;

det kan ikke være anderledes. Eksempelvis når vi lever i et samfund, hvor der bliver stadig flere ældre, vokser de reelle udgifter til sociale pensioner.

Vi ved også, at der på andre områder er sat udviklinger i gang, som medfører stigende udgifter. Vi har vedtaget en forlængelse af barselorlovperioden, og det koster noget her i 1984, men det koster mindst dobbelt så meget i 1985, for dér gælder det hele året; og sådan kunne jeg blive ved.

Derfor kræver et uændret udgiftsniveau i sig selv, at der foretages omprioriteringer, og at der foretages, hvad man kunne kalde ombløderinger af de midler, der er til rådighed.

Der er altså ikke tale om, at de offentlige udgifter skal gå ned. Det ved jeg godt der er nogle der ville synes var en god ting, men det er jo i sig selv ambitiøst, og det kunne man også argumentere meget for; som finansminister kunne jeg godt argumentere for, at de offentlige udgifter faktisk allerede nu er for høje – det gør jeg også en gang imellem – men selve det mål bare at holde dem uændret er ganske ambitiøst. Det kræver en meget stor indsats, og den er regeringen naturligvis allerede nu gået i gang med.

Opgaven er at finde ud af for det første: er der opgaver, som vi efterhånden ikke har så meget brug for udføres, så vi i stedet for kan sætte mere ind på de områder, hvor der vitterlig er et voksende behov?

For det andet: hvordan kan vi bruge vores ressourcer bedre ikke bare i staten, men også i amter og kommuner? Hvordan kan vi få mere for pengene, eller hvordan kan vi få det samme for et mindre beløb?

Det er sådan, vi er nødt til at formulere de spørgsmål, der skal findes svar på. Og det inviterer regeringen naturligvis hele folketinget til at medvirke til, sådan at et stort, bredt flertal, når vi når frem til finanslovsafstemningen i 1985, kan videreføre det arbejde, som i dag sættes i værk.

Fru Ingerlise Koefoed spurgte, om ikke nye besparelser ville føre til øget arbejdsløshed. Dér vil jeg gerne gentage, at det ikke er således, at regeringen over sin udgiftspolitik forudsætter en samlet reduktion af de statslige udgifter. Det, vi forudsætter, er, at de ikke vokser. Men vi skal også huske på, at vi, i samme omfang man lader de offentlige udgifter vokse reelt, af hensyn til vores balanceproblem er nødt til samtidig at reducere den